

Број: 01-28/4/2026

Датум: 06.07.2026.

МИНИСТАРСТВО ПОЉОПРИВРЕДЕ, ШУМАРСТВА И ВОДОПРИВРЕДЕ**Управа за шуме
Омладинских бригада 1,
11030 Београд**

ПРЕДМЕТ: Иницијатива за покретање поступка по службеној дужности и поништавање коначног Решења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде – Управе за шуме, број: 002071183 2026 14844 од 12.06.2026. године, којим је одбијен захтев за давање сагласности на Измене и допуне Статута Ловачке коморе Србије, због неправилне примене материјалног закона, другог прописа и општег акта, на основу члана 183. став 3. и став 4. Закона о општем управном поступку

ИНИЦИЈАТИВА

за поништавање коначног решења по службеној дужности

Ловачка комора Србије, као правно лице чија је управна ствар била предмет поступка давања сагласности и као подносилац захтева на који се односи побијано решење, подноси ову иницијативу ради отклањања незаконитости настале неправилном применом материјалног закона, другог прописа и општег акта у Решењу број: 002071183 2026 14844 од 12.06.2026. године.

Ова иницијатива се подноси као иницијатива странке да надлежни орган, по службеној дужности, покрене поступак из члана 183. став 3. Закона о општем управном поступку, с обзиром на то да је у побијаном решењу као један од кључних основа образложења примењен Закон о удружењима, који није материјални закон за Ловачку комору Србије, а истовремено су погрешно примењени Закон о дивљачи и ловству, Статут Ловачке коморе Србије и аутентично тумачење које је донела Скупштина Коморе.

Образложење

Скупштина Ловачке Коморе (у даљем тексту: Комора) је на седници одржаној 03.04.2026. године, донела Измене и допуне Статута Коморе, који је у складу са чланом 11. став 4. Закона о дивљачи и ловству („Службени гласник РС”, бр. 18/10 95/2018 – др.закон и 92/2023 - др. закон) упутила на сагласност надлежном Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управи за шуме.

Председник скупштине је заказао седницу у складу са чланом 25. став 2. и 3. Статута Коморе, који прописује ко може сазвати седницу, у ком року и шта садржи позив за седницу. Скупштини је присуствовало 62 од укупно 74 члана скупштине, чиме је постојао кворум за рад и квалификована већина за одлучивање. Једна од тачака дневног реда била је Измена и допуна Статута Коморе, на предлог Председника скупштине.

Измене и допуне Статута су се тичале искључиво унутрашње организације Коморе, без утицаја на обављање поверених послова и усвојене су гласовима више од 2/3 чланова Скупштине. Пре усвајања измена и допуна статута, Скупштина је усвојила Аутентично тумачење члана 22. Статута, који предвиђа да Скупштина доноси Статут, а у вези надлежности из члана 32. став 1, тачка 5, која предвиђа да Управни одбор утврђује предлог Статута и других општих аката које доноси Скупштина.

Аутентичним тумачењем органа који је доносилац Статута, је наведено да је Законом о дивљачи и ловству у члану 12. став 2. предвиђа "Скупштина је највиши орган Коморе." те сходно члану 22. Статута Скупштина Коморе је овлашћена да доноси Статут и опште акте Коморе, што значи да може самостално припремити акт који усваја, преко Председника Скупштине, комисије коју формира или преко члана Скупштине који достави акт који садржи измене и допуне Статута и општих аката. Овакво схватање Скупштине је у потпуности у складу са правним начелом "Ко може више, може и мање" (lat. Qui potest plus, potest minus) које значи да ако је некоме допуштено или омогућено вршење ширег права, аутоматски му је допуштено и вршење ужег, мањег права. Ово правило се не примењује аутоматски ако посебни закони или општи акти изричито забрањују мање право што овде није случај. Ово овлашћење није у супротности са одредбом из члана 32. став 1. тачка 5 која предвиђа да Управни одбор утврђује предлог Статута и других општих аката које доноси Скупштина, стога што је Управни одбор оперативни орган Коморе који може давати предлоге за измену општих аката када утврди да је потребно из разлога правилности и ефикасности рада Коморе."

Доказ. Аутентично тумачење члана 22. Статута Коморе

Комора је упутила захтев за давање сагласности на Измене и допуне Статута 07.04.2026. године. Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме је затражило 15.05.2026. године од Коморе да допуни захтев тако што ће доставити копију важећег Статута Коморе и његове измене и допуне.

Доказ: допис бр.002071183 2026 14844 од 24.04.2026. године Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме

Комора је допунила захтев и доставила важећи Статут 18.05.2026.године.

Доказ: допуна захтева Коморе са важећим Статутом

Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме је доставила 18.06.2026. године решење бр. 002071183 2026 14844, којим се одбија захтев за давање сагласности на Измене и допуне Статута Ловачке коморе Србије, које је донела Скупштина Коморе на седници одржаној дана 03.04.2026. године. Побијано решење је незаконито из више разлога:

АД 1: погрешна примена материјалног закона и правни статус Коморе

У образложењу решења се наводи:

"Одредбом члана 195. Устава Републике Србије („Службени гласник РС”, бр. 98/06, 115/2 и 16/2) прописано је да сви подзаконски општи акти Републике Србије,

општи акти организација којима су поверена јавна овлашћења, политичких странака, синдиката и удружења грађана и колективни уговори морају бити у складу са законом. Чланом 12. Закона о удружењима („Службени гласник РС”, бр. 51/09, 99/11 и 44/18) прописано је да је Статут основни општи акт удружења, да се статутом уређује поступак доношења и измена других општих аката удружења. Одредбом члана 22. истог закона је прописано да скупштина удружења усваја статут удружења, његове измене и допуне, бира и разрешава лице овлашћено за заступање удружења....

Поступајући орган управе става је да поступак доношења општих аката Коморе, уређен одредбама 22. и 32. Статута сагласне су са одредбом члана 22. Закона о удружењима. Наиме ова одредба прописује да Скупштина усваја статут удружења, а што значи да предлог општег акта долази од стране другог органа управљања удружења

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари овај орган управе става је да достављене Измене и допуне Статута Ловачке коморе Србије нису урађене у прописаном поступку из чл. 32 и 22 Статута коморе, те не испуњавају услове за добијање сагласности. Такође, става је да достављено тумачење није правно релевантно за доношење другачије одлуке односно да се не може прихватити тврдња да Скупштина, председник Скупштине или друга лица могу имати права и овлашћења која нису прописани ни Статутом удружења, највишим општим актом, ни законом."

Дакле Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме **одбија захтев за давање сагласности јер измене и допуне Статута нису у складу са законом, али не Законом о дивљачи и ловству којим је Комора основана, већ са Законом о удружењима.** Истовремено нас подучава хијерархији правних аката (Устав-закон-Статут), али занемарује правило *lex specialis derogat legi generali*, и из образложења потпуно искључује Закон о дивљачи и ловству („Службени гласник РС”, бр. 18/10 95/2018 – др.закон и 92/2023 - др. закон) који је посебан закон у односу на све друге законе који се односе на Комору и тиме најрелевантнији за правни статус Коморе. На страну што се ни у цитираном Закону о удружењима нигде не наводи да Скупштина може само да усвоји Статут док искључиво други орган предлаже, нити постоји мишљење министарства надлежног за послове управе или судска пракса која овакав став Управе за шуме потврђује, највећи недостатак оваквог образложења лежи у чињеници да ПОТПУНО ПОГРЕШНО КОМОРУ ТРЕТИРА КАО УДРУЖЕЊЕ ГРАЂАНА, ЗАНЕМАРУЈУЋИ ДА КОМОРА НИЈЕ ОСНОВАНА ПО ЗАКОНУ О УДРУЖЕЊИМА.

Наиме Ловачка комора Србије је основана Законом о дивљачи и ловству („Службени гласник РС”, бр. 18/10), јер члан 9. став 1. каже "Ради остваривања и заштите права и интереса ловних радника и унапређивања ловства у складу са одрживим газдовањем популацијама дивљачи, општим интересом и општеприхваћеним међународним стандардима у ловству **оснива се Ловачка комора** (у даљем тексту: Комора), као професионална организација, са правима и обавезама утврђеним овим законом и статутом Коморе".

Закон о дивљачи и ловству у члану 9. став 2. јасно предвиђа у који регистар се уписује Комора: "**Комора има својство правног лица које стиче регистрацијом у Регистар привредних субјеката**, у складу са законом којим се уређује регистрација привредних субјеката".

Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме занемарује да је Закон о дивљачи и ловству („Службени гласник РС”, бр. 18/10), оснивачки акт Коморе, јер је чланом 7. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре („Службени гласник РС”, бр. 99/2011, 83/2014, 31/2019 и 105/2021), предвиђено **"Поступак регистрације покреће се по службеној дужности, ако је таква регистрација предвиђена законом или када је то у јавном интересу."**

Дакле Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме занемарује чињеницу да држава када жели да оснује нову јавну институцију, она не иде код нотара да овери оснивачки акт, већ Народна скупштина, углавном на предлог Владе, донесе посебан закон (који се често назива *lex specialis*), а који уједно служи као оснивачки акт те организације.

Агенција за привредне регистре води посебно регистар удружења, а Комора није уписана у том регистру, пре свега зато што Ловачка комора Србије није основана у складу са Законом о удружењима, а потом и што њена правна природа није у складу са појмом удружења.

Закон о удружењима („Службени гласник РС”, бр. 51/09, 99/11 и 44/18) у члану 2. објашњава појам удружења и каже: „Удружење, у смислу овог закона, јесте **добровољна и невладина** **недобитна организација заснована на слободи удруживања више физичких или правних лица**, основана ради остваривања и унапређења одређеног заједничког или општег циља и интереса, који нису забрањени Уставом или законом“.

Ловачка Комора није добровољна организације, јер члан 10. став 2. Закона о дивљачи и ловству каже: „**Чланство у Комори је обавезно** за лица која обављају послове израде планских докумената у ловству, стручних послова газдовања ловиштем и послова ловочуварске службе“. Дакле постоји обавеза учлањивања у Комору за тачно одређену категорију лица.

Ловачка Комора није ни невладина организација зато што је Народна скупштина РС на предлог Владе Србије 18. марта 2010. године донела Закон о дивљачи и ловству којим је основана Комора, у којем је предвиђен тачан регистар у који треба Комора да се региструје, потом је Влада Србије преко надлежног министарства поднела захтев за регистрацију Коморе на основу Закона о дивљачи и ловству („Службени гласник РС”, бр. 18/10), и на крају се уписала као оснивач

Доказ: Решење АПР-а о усвајању рег.пријаве којом је оснивач Влада РС

При том тренутно, у централној евиденцији која се води у АПР-у, Република Србија је уписана као ОСНИВАЧ.

Доказ: Извод из АПР-а где је Република Србија уписана као ОСНИВАЧ.

Посебно је правно значајно што члан 195. Устава Републике Србије не изједначава организације којима су поверена јавна овлашћења са удружењима грађана. Напротив, та одредба их набраја као различите категорије субјеката чији општи акти морају бити сагласни закону. Из тога произлази супротан закључак од оног који је садржан у побијаном решењу: на опште акте Ловачке коморе Србије примењује се закон који уређује Комору и њена јавна овлашћења, а не закон који уређује добровољна удружења. Сама чињеница да се у оба правна режима појављује орган под називом „скупштина“ не значи

да се правила за удружења могу применити на законом основану Комору са јавним овлашћењима.

Дакле Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме је потпуно занемарило да је Комора организација *sui generis*, коју је основала Влада Србије по Закону о дивљачи и ловству („Службени гласник РС”, бр. 18/10), да је уписана у регистар привредних субјеката и чији је стварни власник Република Србија.

АД 2 : питање прописане процедуре

Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме у образложењу решења бр. 002071183 2026 14844 од 18.06.2026. године, којим се одбија давање сагласности на Измене и допуне Статута Коморе наводи мањкавости у погледу процедуре доношења па у ставу 6 и 7 каже " У приложеном аутентичном тумачењу члана 22. Статута Коморе изнет је став да је чланом 22. Статута, Скупштина Коморе овлашћена да доноси Статут и опште акте Коморе, а што би према даваоцу овог тумачења значило да скупштина може самостално припремити акт који усваја, преко Председника скупштине, комисије коју формира или преко члана Скупштине који достави акт који садржи измене и допуне Статута и општих аката. Према даваоцу тумачења ово изнето схватање је у складу са начелом "Ко може више, може и мање", што значи да ако је неке допущено или омогућено вршење ширег права, аутоматски му је допущено и вршење мањег, ужег права, изузев ако посебни закон или општи акт изричито забрањује мање право, а што овде није случај. Надаље давалац тумачења сматра да ово овлашћење није у супротности са одредбом члана 32. став 1. Тачка 5) Статута Коморе, који предвиђа да Управни одбор Коморе утврђује предлог Статута и других општих аката које доноси Скупштина, као и да је Управни одбор оперативни орган Коморе, а да је Скупштина највиши и најлегитимнији орган Коморе.

У поступку разматрања поднетог захтева и свих прилога, поступајући орган налази да достављене Измене и допуне Статута Коморе, нису припремљене и усвојене на начин како је то прописано одредбама чл. 22. и 32. Статута Коморе. Наиме, ове Измене и допуне Статута није предложио Управни одбор Коморе, те је Скупштина исте донела, без прописане процедуре. Статут Коморе не садржи одредбе којима се предвиђају изузеци од прописаног поступка доношења општих аката Коморе."

Сматрамо да је оваквим образложењем Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме дошло до суштинске повреде начела законитости прописане у члану 5. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС”, бр. 18/2016, 95/2018 – аутентично тумачење и 2/2023 – одлука УС), и неправилне примене материјалног права, јер се правни статус, органи, надлежности и поступак доношења Статута Ловачке коморе Србије не уређују Законом о удружењима, већ Законом о дивљачи и ловству, као посебним законом, и Статутом Ловачке коморе Србије као општим актом донетим на основу тог закона и уз сагласност Министарства.

Приликом оцене да ли је поступак доношења Измена и допуна Статута Коморе Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме је морало поћи од члана 12. Закона о дивљачи и ловству, који предвиђа следеће:

„Органи Коморе су: скупштина, управни одбор, надзорни одбор, орган Коморе који решава о издавању и одузимању лиценце, Етички комитет и председник.

Скупштина је највиши орган Коморе.

Скупштину чине сви чланови Коморе.

Статутом се може одредити начин представљања чланова Коморе у скупштини Коморе.

Скупштина Коморе бира између својих чланова председника, као и састав управног одбора, надзорног одбора, органа Коморе који решава о издавању и одузимању лиценце и Етичког комитета, у чијим саставима морају бити представници Министарства и аутономне покрајине који су чланови Коморе.”

Из члана 12. произлази да је Скупштина Законом о дивљачи и ловству (у даљем тексту: Закон) **одређена као највиши орган Коморе**, дакле **Управни одбор није орган изнад Скупштине**, већ орган који Скупштина бира између својих чланова. Статутом се може уредити начин представљања чланова у Скупштини, али се тиме не може обесмислити законски положај Скупштине као највишег органа у систему Коморе где сви органи имају међусобно распоређене надлежности, при чему оперативне надлежности Управног одбора не могу бити тумачене на начин који би Скупштини одузео суштинску улогу у доношењу Статута.

Одредба члана 22. Статута Коморе преписана је из члана 13. Закона о дивљачи и ловству који предвиђа да Комора доноси Статут и да се статутом ближе уређују делокруг Коморе, органи и њихов делокруг рада, начин одређивања висине чланарине и финансирања рада Коморе, поступак пред Етичким комитетом и друга питања из надлежности Коморе. То значи да је Статут основни општи акт Коморе, а Скупштина је орган који има највиши легитимитет за његово доношење.

На први поглед, члан 32. став 1. тачка 5. може отворити питање да ли Управни одбор има искључиво право да утврђује предлог Статута. Међутим, ту одредбу није правилно тумачити изоловано, већ у вези са Законом, положајем Скупштине као највишег органа, надлежношћу Скупштине за доношење Статута и аутентичним тумачењем које је сама Скупштина донела.

Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме у решењу бр. 002071183 2026 14844 од 18.06.2026. године којим се одбија давање сагласности на Измене и допуне Статута, наводи да: "Измене и допуне није предложио Управни одбор Коморе, те је Скупштина исте донела без прописане процедуре", па остаје нејасно шта у конкретном случају значи "без прописане процедуре".

Приликом давања сагласности надлежни орган проверава материјалну и формалну законитост општег акта. Формална законитост подразумева проверу да ли је акт донео орган који је за то надлежан и да ли су испуњени битни услови поступка доношења.

У конкретном случају процедурално релевантно може бити само питање овлашћеног предлагача, и то ако је правним актом јасно прописано да предлог мора доћи од одређеног органа као искључивог предлагача. Само у том случају би

изостанак предлога тог органа могао представљати битну повреду поступка. Насупрот томе, чињеница да је иницијатива фактички потекла од другог лица или органа, или да је текст технички припремила стручна служба, председник Скупштине, комисија или члан Скупштине, сама по себи не представља повреду процедуре ако је надлежни орган акт разматрао и усвојио у прописаном поступку (са више него двотрећинском већином као у овом случају).

С обзиром да члан 32. став 1. тачка 5. Статута прописује да Управни одбор утврђује предлог Статута и других општих аката које доноси Скупштина, та одредба даје Управном одбору право да утврђује предлоге општих аката. **Међутим, она се не може тумачити као искључиво право Управног одбора, односно као правило које забрањује да Скупштина, као највиши орган и доносилац Статута, разматра акт чија је иницијатива или припрема потекла од другог предлагача.** Треба имати у виду да Статут не садржи изричиту забрану да иницијатива за измену Статута потекне од председника Скупштине, комисије, групе чланова Скупштине или саме Скупштине.

Законито и системски одрживо тумачење је да члан 32. став 1. тачка 5. Статута Коморе, представља редовну оперативну надлежност Управног одбора. Управни одбор, као извршно-оперативни орган, по правилу припрема предлоге за Скупштину. Али из тога не може нужно произаћи да Скупштина губи могућност да преко свог председника, комисије или члана Скупштине припреми или прихвати текст који ће разматрати и усвојити.

Ово је нарочито важно јер се супротним тумачење које се наводи у образложењу Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме директно крши закон и доводи до тога да Управни одбор има фактичко право блокаде измена Статута, иако је Скупштина законом одређена као највиши орган Коморе и орган који бира Управни одбор из реда својих чланова. Такво тумачење је у директној колизији са чланом 12. Закона о дивљачи и ловству.

Зато сматрамо да је Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме приликом оцене да ли су Измене и допуне Статута Коморе донете у складу са законом морао поћи од члана 12. Закона о дивљачи и ловству који има централну улогу за давање оцене о сагласности. Он не само да набраја органе Коморе, **већ поставља јасну организациону хијерархију:** Скупштина је највиши орган Коморе. Из тог положаја произлази да Управни одбор, као орган који Скупштина бира из реда својих чланова, не може бити тумачен као орган који својим недавањем предлога може потпуно онемогућити Скупштину да врши своју основну надлежност у погледу Статута. У супротном ако би се прихватило тумачење Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме да Управни одбор према **члану 32. став 1. тачка 5. Статута има апсолутно и искључиво право предлагања Статута, онда би оперативни орган могао блокирати највиши орган у вршењу његове законске и статутарне функције.** Зато се члан 32. став 1. тачка 5. мора тумачити у складу са чланом 12. Закона и члановима 20, 22. и 23. Статута. У том систему, Управни одбор има важну улогу у припреми и утврђивању предлога, али та улога **не сме бити постављена изнад законског положаја Скупштине** као највишег органа и доносиоца Статута.

Ово тумачење не значи да је улога Управног одбора небитна. Напротив, у редовном току ствари Управни одбор треба да припрема предлоге аката за Скупштину. Међутим, када Скупштина као највиши орган сама разматра питање измена Статута, а претходно донесе аутентично тумачење своје надлежности, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме не може закључити да је поступак незаконит само зато што текст није потекао искључиво од Управног одбора.

У конкретном случају посебну тежину има чињеница да је Скупштина, пре доношења одлуке о изменама и допунама Статута, донела аутентично тумачење члана 22. Статута, у вези са надлежношћу из члана 32. став 1. тачка 5. Статута. Аутентично тумачење полази од става да орган који је творац одређене норме има право и да ту норму тумачи. Скупштина у том акту полази од члана 12. став 2. и 3. Закона о дивљачи и ловству и од чланова 20, 22. и 23. Статута, те наглашава да је Скупштина највиши орган Коморе и орган надлежан за доношење најважнијих аката у Комори. Према достављеном аутентичном тумачењу, Скупштина је заузела став да њено овлашћење да доноси Статут и опште акте обухвата и могућност да акт који усваја буде припремљен преко председника Скупштине, комисије коју формира или члана Скупштине који достави акт који садржи измене и допуне Статута и општих аката. Аутентично тумачење такође садржи став да такво разумевање није у супротности са чланом 32. став 1. тачка 5. Статута, јер је Управни одбор оперативни орган Коморе који може давати предлоге за измену општих аката када утврди да је то потребно из разлога правилности и ефикасности рада Коморе.

Правни значај овог аутентичног тумачења је у томе што Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме приликом оцене процедуре не може да посматра члан 32. став 1. тачка 5. изоловано, већ мора да узме у обзир да је надлежни орган који доноси Статут претходно заузео аутентичан став о односу члана 22. и члана 32. Статута.

Комора наглашава да се аутентично тумачење не заснива само на вољи Скупштине, већ на системском тумачењу Закона и Статута које подразумева да је Скупштина највиши орган, Скупштина доноси Статут, Скупштина бира Управни одбор из реда својих чланова, а Управни одбор има оперативну улогу у припреми предлога. **Зато се надлежност Управног одбора не може тумачити тако широко као што то чини Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме, да потиरे или блокира надлежност Скупштине.**

Питање предлагача Измена и допуна Статута може бити предмет провере, али не као апсолутна формална препрека. Приликом давања оцене да ли је поступак доношења Измена и допуна Статута био у складу Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме је морало имати у виду члан 12. Закона о дивљачи и ловству, статус Скупштине као највишег органа Коморе, надлежности Скупштине да доноси Статут и општа акта, аутентично тумачење које је Скупштина донела пре усвајања измена и околност да се члан 32. став 1. тачка 5. треба тумачити као редовна, а не искључива надлежност Управног одбора.

С тим у вези, питање ко је предлагач измена и допуна Статута може бити битна процесна чињеница само ако је законом, Статутом или другим општим актом

јасно и недвосмислено прописано да предлог може потећи искључиво од једног органа који је овлашћени предагач, што овде није случај.

Ловачка комора Србије указује да је Скупштина Коморе, као највиши орган Коморе у смислу члана 12. Закона о дивљачи и ловству и орган надлежан за доношење Статута и општих аката Коморе, пре одлучивања о изменама и допунама Статута донела аутентично тумачење члана 22. Статута у вези са чланом 32. став 1. тачка 5. Статута. Наведеним тумачењем разјашњено је да овлашћење Управног одбора да утврђује предлог Статута и других општих аката представља **редовну оперативну надлежност тог органа, али не и искључиво право** које би ограничило Скупштину да, као највиши орган и доносилац Статута, разматра акт чија је припрема или иницијатива потекла преко председника Скупштине, комисије коју Скупштина формира или члана Скупштине.

С тим у вези, Комора сматра да се у поступку давања сагласности под поштовањем прописане процедуре може ценити да ли је Скупштина као надлежни орган правилно сазвана, да ли је акт био на дневном реду и у материјалу за седницу, да ли је акт донет од надлежног органа, у прописаном кворуму и потребном већином, као и да ли је усвојени текст истоветан тексту достављеном Министарству. Међутим, сама чињеница да иницијатива или припрема текста није потекла искључиво од Управног одбора не може се сматрати битном повредом поступка, имајући у виду положај Скупштине као највишег органа Коморе, њену надлежност да доноси Статут и претходно донето аутентично тумачење. Како су све напред наведене претпоставке испуњене приликом доношења Измена и допуна Статута, тврдње **из образложења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме** да су Измене и допуне Статута донете "без прописане процедуре" Комора сматра неистинитим.

У конкретном случају, положај Скупштине као највишег органа Коморе, њена надлежност за доношење Статута и претходно донето аутентично тумачење представљају правни основ за став да поступак доношења Измена и допуна Статута Коморе није повређен тиме што иницијатива или припрема текста није потекла искључиво од Управног одбора.

АД 3 : битне повреде управног поступка

Из свега наведеног сматрамо да у конкретном случају разлог за поступање по службеној дужности није само формална несасгласност у образложењу, већ суштинска неправилна примена материјалног закона, јер је Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме одлучујуће правне закључке засновало на Закону о удружењима, који није меродаван за Ловачку комору Србије, и на тумачењу Статута које је супротно Закону о дивљачи и ловству и аутентичном тумачењу Скупштине Коморе.

У управном поступку орган може ограничити право странке или негативно одлучити о захтеву странке само на основу закона који је меродаван за конкретну управну ствар. Аналогија или сходна примена другог закона, посебно када доводи до одбијања захтева, мора имати јасан и изричит правни основ. У побијаном решењу Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме такав основ не постоји. **Позивање на Закон о удружењима у побијаном решењу није споредна правна напомена, већ је употребљено као део одлучујуће аргументације за одбијање**

сагласности. Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме је, полазећи од правила која важе за удружења, закључило да је процедура доношења измена и допуна Статута Коморе неисправна. Тај закључак почива на примени погрешног материјалног прописа и непосредно доводи до незаконитог диспозитива решења.

У конкретном случају приликом давања сагласности, уколико је надлежни орган - Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме, сматрао да аутентично тумачење није ваљано, био је дужан да наведе јасне правне разлоге зашто акт највишег органа Коморе не производи правно дејство или зашто није подобан да утиче на оцену усклађености поступка. Само констатовање да није правно релевантно не испуњава стандард образложења управног акта.

Аутентично тумачење није накнадно „изузеће“ од Статута, већ тумачење важеће статутарне норме. Њиме се не мења надлежност органа, већ се утврђује како се одредба о надлежности Скупштине има разумети. Зато је орган био дужан да приликом одлучивања о сагласности полази од Статута онако како га је његов доносилац аутентично протумачио, осим ако би такво тумачење било очигледно противно Закону, што у побијаном решењу није доказано.

Чланом 5. Закона о општем управном поступку прописано је начело законитости и предвидивости, према коме орган поступа на основу закона, других прописа и општих аката. У конкретном случају орган није поступио на основу меродавног материјалног закона, већ је правни закључак засновао на закону који не уређује правни положај Ловачке коморе Србије. Поред тога, образложење решења мора да садржи прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива, као и разлоге зашто није уважен захтев или предлог странке. У побијаном решењу није дато уверљиво правно објашњење због чега се Закон о удружењима примењује на Ловачку комору Србије, нити је дато довољно правно образложење зашто се аутентично тумачење Скупштине Коморе не прихвата. Начело законитости допуњено је **начелом предвидивости**. Његова суштина је у томе да орган мора да се држи праксе коју је успоставио и да у истим или сличним случајевима одлучује на идентичан начин. Начело предвидивости је, заправо, израз уставног начела једнакости грађана пред законом и уставне одредбе којом се гарантује једнака заштита права пред органима власти. Такође, оно се може посматрати и као израз начела законитости у погледу доследне примене права у пракси, које је у овом случају прекршено. Наиме Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме, је од оснивања Коморе више пута дало сагласности на измене и допуне Статута, при чему се ни једном није интересовало за поступак доношења измена и допуна Статута нити је затражило доказ да је предлог Измена и допуна Статута потекао од Управног одбора у складу са чланом 32. став 1, тачка 5) Статута Коморе.

Доказ: Решење број 110-00-00168/2011-10 дана 22. јула 2011. године

Решење број 110-00-00168/1/2011-10 дана 05. септембра 2011. године

Решење број 110-00-00084/2012-10 дана 11. априла 2012. године

Решење број 110-00-00183/2014-10 дана 09. фебруара 2015. године

Предлог који је потекао искључиво од Управног одбора није никада постављен као услов за давање сагласности, што би се дало очекивати с обзиром на улогу Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, да контролише законитост рада Коморе. Јасно је да закон не забрањује одступање од раније праксе, већ само налаже обавезу да се образложи зашто је то у конкретном случају неопходно, како се он разликује од других сличних случајева у којима је поступљено на другачији начин и да то неће довести до неједнакости грађана пред законом, што се не може видети из образложења решења бр. 002071183 2026 14844 од 18.06.2026. године којим се одбија давање сагласности на Измене и допуне Статута, Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме.

Стога сматрамо да је Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управе за шуме погрешно утврдила одлучне чињенице, погрешно квалификовала правни статус Коморе и применила закон који се на конкретну правну ствар не може применити. Тиме је учињена битна повреда правила управног поступка и погрешно примењено материјално право.

Ловачка комора Србије има непосредан правни интерес за поништавање побијаног решења, јер побијано решење непосредно утиче на организацију, функционисање и вршење надлежности Коморе. Предлаже се да орган у поступку по службеној дужности донесе решење са следећом, односно одговарајућом изреком:

„ПОНИШТАВА СЕ у целини Решење Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде – Управе за шуме, број: 002071183 2026 14844 од 12.06.2026. године, којим је одбијен захтев Ловачке коморе Србије за давање сагласности на Измене и допуне Статута Ловачке коморе Србије донете на седници Скупштине од 03.04.2026. године, јер у решењу није правилно примењен материјални закон, други пропис и општи акт, у смислу члана 183. став 3. Закона о општем управном поступку.

Предмет се враћа на поновно одлучивање, у ком поступку ће орган применити Закон о дивљачи и ловству као меродавни материјални закон, ценити правно дејство аутентичног тумачења Скупштине Ловачке коморе Србије и поново одлучити о захтеву за давање сагласности.“

ПРЕДСЕДНИК

Дипл.инж. Станко Косовац

У прилогу:

Решење МПШВ број: 002071183 2026 14844 којим се одбија захтев за давање сагласности од 12.06.2026. године.

Извод из АПР-а где је Република Србија уписана као ОСНИВАЧ.

Решење АПР-а о усвајању рег.пријаве којом је оснивач Влада РС